

бръщанье, допуска догадкѣ, че глаголица-та не съ-
вѣмъ ново, органически устроено произведеніе на
изобрѣтателенъ духъ.

§ 6. Исторія-та на свои-тѣ страны не записала
опредѣлительно, отъ кого, въ коя година и въ кою
мѣсто не съставена глаголица-та, да са определи
сичко туй останѣло въ дѣлъ на учены-тѣ изслѣдо-
ванія и съображенія. При сичкы-тѣ обширны и до-
бросвѣстны разыскванія на учены-тѣ, които са-свър-
шватъ съ едни домыслы и догадки, име-то на съста-
вителя на глаголица-та остава до сега неизвѣстно; а
време-то и мѣсто-то на нейно-то съставянье опредѣ-
лява-са само приблизително, ако и доволно достовѣрно.

До предъ нѣкоко време отъ днесъ, комахай сич-
кы-тѣ славенисты полагахѣ, че глаголица-та, по вре-
ме-то на происхожданье-то си, макаръ и да не не бы-
ла по-стара отъ кирилица-та, но твърдѣ доближавала
до най-древнія (X—XI в.) нейнъ періодъ, именно до
втора-та половина на X-ия вѣкъ. Освень други до-
казателства, за убѣжденіе въ туй привождахѣ и гла-
голскѣ-тѣ подписъ на Периссакаго свещеника Геор-
гія подъ гръцкый документъ отъ 982 г., който въ
Иверскыя мнѣнастырь на Аѳонска-та гора былъ раз-
гледанъ и преписанъ (въ 1845 — 1846 г.) отъ архи-
мандрита Порфирія Успенскы. За таквази древность
на глаголица-та туй мнѣніе бѣше господствующе и
го поддържаше самъ П. І. Шафарикъ съ остроумны
догадки. За отечество на глаголица-та той полагаше
тогази не Българіѣ, при сичка-та очевидна древность
на нейны-тѣ до сега извѣстны глаголскы паметници,